

FOLK OG LAND

NR. 23 — 16. ÅRGANG

LØRDAG 25. NOVEMBER 1967

LØSSALG 1 KRONE

Høstsalg på «landssvik» i sardinpakket Juristforening

Professor dr. jur. Johannes Andenæs 50 pst. nedsatt, kfr. hans misslykkede innsigelse mot at Regjeringen hos Kongen i statsråd 7. juni 1940 hadde vedtatt at det var «håpløst for Norge å fortsette krigen».

Professor dr. jur. W. E. von Eyben innrømmet at det danske «rettsoppgjør» skyldtes frykt for kaos i samfunnet.

VED ALEXANDER LANGE

Det var i sannhet lydhøre ca. 600 juridiske studenter i Juristforeningen som påhørte de ovennevnte tre innlederes tankevekkende versjoner og utredninger om «rettsoppgjørene» i Danmark og Norge. Ikke minst spisset de ører da første innleder herr Andenæs advarte sine elever — og nok derved skapte skepsis mot lærerens landssvikdogmer — da han ba dem ikke å la seg sjarmere av herr Wieseners dyktige og «demagogiske» fremstilling som de ville få høre! Det ga studentene et ubedragelig symptom hvor langt vi nu er kommet med det levende lik som heter landssvikoppgjøret! Som ventelig kan være vekker dette nu bare ulyst og tretthet hos herr Andenæs, som mer enn noen — de toppimpliserte Wold, Arntzen og Aulie unnatt — forsvarer sine hendes uverk. Etterat herr Andenæs i sin tid sterkt hadde kritisert to stygge utvekster i kamuflasjeoppgjøret — ble han hyret som Riksadvokatens rådgiver i dette. Siden har dette nesten vært så bra som

Høyesterettsadvokat Albert Wiesener fikk tordnende bifall fra Norges fremtidige dommere og jurister for en vittig, lun og lynende klar påvisning av invalide trekk i oppgjøret. For eksempel de ifølge prof. dr. jur. Jon Skeie rettsugyldige anordningers tilsidesettelse av individuelt bevist krigsforrederisk forsett som betingelse for subjektiv straffeskyld.

Albert Wiesener

det kunne bli i medskulptørens øyne... Den store enkelhet råder her hos vår store sprinter i det juridiske fakultet: — «Nakne skamløse landsforræderi av en norsk offiser, som tilbakekalte Regjeringens ordre om alminnelig mobilisering og benyttet anledningen til å falle sitt land i ryggen». Altså ingen forståelse av at h.r. advokat Henrik Bergh, blant annet støttet på en utredning av kommandørkaptein Christopher Meyer i Morgenbladet — påviste i Q-saken at det ikke forelå noen alminnelig mobiliseringsordre, som kunne tilbakekalles! Andenæs sa at HR opprettet Administrasjonsrådet, mens siden Quisling med tyskenes billigelse proklamerte den nasjonale regjering. Atter løs agitasjon istedenfor fakta. A.rådet ble også oppnevnt med okkupasjonsmaktens billigelse... Det arbeidet særdeles lojalt med tyskerne!

Dog var det begynt å vise seg tilløp av hjelpeløshet hos Andenæs.

Von Eyben viste seg å være en kultivert, lun rettslærd, som øyensynlig ikke led under et overdrevent politisk og

USA's spill bak kulissene i Midt-Østen

RYSTENDE AVSLØRINGER I WASHINGTON OBSERVER

Som et ledd i forberedelsene til den israelske «Blitzkrig» var det lyktes Israels statsminister Levi Eschkol å få det hemmelige tilsagn fra president Johnson at USA-tropper straks skulle komme zionistene til hjelp i tilfelle av at Israel skulle lide et militært tilbakeslag. Dermed var den tapre «lille Davids» foretagende tilsvarende reasurert.

Den amerikanske offentlighet (og den norske med) hadde ingen anelse om hvor nær USA var blitt innviklet i Midt-Østen-konflikten på grunn av dette Johnson-løfte. Det internasjonale zionistiske maskineris innflytelse på Det Hvite Hus, senatet og Pentagon er grenseløs — men diskret.

Presidenten anordnet da konflikten brøt ut i sin egenstilt av øverstkommanderende for USA-stridskreftene straks alarmering av 82. luftlandedivisjon og likeså av den 101. luftlandedivisjon (bortsett fra brigaden som er satt inn i Vietnam). Stabsoffisere ved disse to divisjoner ble under henvisning til sin hemmeligholdelsesplikt beordret til Fort Bragg til orientering om stillingen og deres oppgave. Angrepet på de arabiske stater skulle begrunnes med nødvendigheten av å beskytte amerikanske menneskeliv og amerikansk eiendom, og dette påskudd hadde antagelig vært tilstrekkelig til å berolige den amerikanske offentlighet. I virkeligheten var imidlertid okkupasjon av Midt-Østen-statene planlagt. Etter at de oljerike land var besatt, skulle de deles opp mellom Israel, Sovjetsamveldet og de anglo-amerikanske oljeselskaper. Denne eroblingsplan ville man fremstille som et storartet «foretagende

Hendelsene i Midt-Østen er nok ikke helt slik som den norske dagspresse fremstiller dem. Den har jo tydeligvis bare til hensikt å frikjenne Israel og å skjule den rolle USA har spilt bak kulissene. La oss da bote på dette ved å gjengi en artikkel i WASHINGTON OBSERVER:

Egyptiske krigsfanger i Sinaiørkenen. De er delvis blitt fratatt sine støvler og forsøker å beskytte seg mot den glødende ørkensand med fyller. De hører alle hjemme på sykehus, men ble etterlatt hjelpeløse i ørkenen.

til forhindring av den tredje verdenskrig», og Johnsons fredsvilje skulle tilsvarende propagandistisk utnyttes.

Informert av FN-sendermann Arthur Goldberg og «rådgiveren» for utenriksanliggender Walt Rostow om at Johnson ubetinget ville oppfylle sitt løfte, følte Israels militære ledelse seg oppmuntret til slagartig å angripe nabolandene på tre kanter.

Det var et hell at de amerikanske luftstridskrefter under «Strategic Air Command» (SAC) ikke behøvet å sette igang den planlagte innsats på grunn av arabernes raske sammenbrudd. Men de stod innsatsberedte i hele 10 dager, alle permisjoner var inn-dratt og alt utstyret klar-gjort til øyeblikkelig start. De lavere tjenestegrader ble herunder foregitt at innsats-stedet var Vietnam.

(Forts. side 2)

Dødsmarsj i Sinaiørkenen, fotografert fra luften og offentliggjort i NATION EUROPA, hvorfra vi har oversatt denne artikkel

Johs. Andenæs

W. E. von Eyben

USA's spill bak —

(Forts. fra side 1.)

Nasser var uttrykkelig blitt advart av Sovjet: Han ville under ingen omstendighet få våpenhjelp. Derfor tenkte han slett ikke på noe angrep — trass i alle sine truende taler. Den britiske, den franske og USA-regjeringen hadde dessuten underrettet ham om at Israel også var blitt advart, om at det ikke kunne regne med noen hjelp hvis det på sin side førte det første slag.

Nasser var altså før det israelske angrep satte inn blitt lullet inn i falsk sikkerhet. Han ventet en langvarig våpenhvile med gjensidige trusler, beskyldninger og skjellsord, men absolutt ikke krig.

De amerikanske militære observatører som vendte tilbake fra Midt-Østen beretter at Jordans Arabiske Legion sloss med stor tapperhet og bare var blitt overmannet til slutt ved israelernes tallmessige og våpentekniske overlegenhet. Derimot måtte de egyptiske offiserers forhold, av hvilke omkring 700 overgav seg uten å løse et skudd, betegnes som ubegripelig. De overlevte til og med kanoner og raketter uskadd i fiendens hender. Som fanger ble de tilsvarende godt behandlet av israelerne og hurtigst mulig sendt tilbake til Egypt — på en viss måte til videre forføyning.

De egyptiske soldater som dermed ble gjort førerløse ble ikke behandlet så høflig og human som deres korrupte foresatte. Etter ordre av den i hele verden lovpriste «Sinaihelte» Moshe Dayan, drev kommandøren for Sinai-fremstøtet, brigadegeneral Yeasha'ahu Garish, de ulykkelige fanger i «retningshjemad» inn i ørkenen hvor de i flokkevis måtte dø av tørst, varme og av utmattelse. To hele uker varte dødsmarsjen til kolonnene, som stadig ble tynnere, av dødsviete mennesker, og en etter en sank de etter usigelige lidelser ned i den hvirvlende, glødende sand. Høytflyvende amerikanske oppklaringsfly fotograferte fra randen av «slagfeltet» stadiene i dødsmarsjen og leverte hundrevis av opptak til bevis av masse mordet. Etter anslag av USA-kommandostaber må rundt regnet 50 000 egyptere være falt som ofre for folkemord-forbrytelsen. Alle meldinger om denne hendelse ble undertrykket i Washington.

USA Air Force hadde forberedt en aksjon for dem som holdt på å tørste ihjel. 60 000 gallons vann ble som «førstehjelp» innlastet i fly for å bli kastet ned i fallskjerm i de terrengstriper hvor egypt-

terne led seg frem gjennom glødende sand. Men McNamara, som rutinemessig ble underrettet om forehavendet, stoppet straks redningsaksjonen før den var påbegynt, og gav sine meningsfeller, utenriksminister Dean Rusk, sendemann Arthur Goldberg og «rådgiveren» i Det Hvite Hus» Walt Rostow beskjed om den uønskede komplikasjon. Etter en kort meningsutveksling fikk han det oppdrag å stanse hjelpeydelsen til de dødsviet egyptere.

Til grunn for den brutale krenkelse av genferkonvensjonen når det gjaldt behandling av krigsfanger lå tydeligvis hensikten å desimere et folk. Men Amerikas «fri presse», som vrir seg av rystelse når en svart morder i Sør-Afrika blir dømt til døden i en ordentlig rettergang, bevarer en høflig taushet når de gjelder de israelske krigsforbrytelser. En kan heller ikke regne med at den nu etter at enkelthetene er bekjentgjort i det minste etterpå vil minne om menneskelighetens lov likeoverfor vergeløse fanger. Pentagon på sin side har «arkivert» det samlede bevismateriale, det vil si gjort det klart for forsvinning.

En fhv. USA-general i Air Force med høy rang bemerket kynisk til dette: «Hvis Dayan og hans mordkamerat Gavish hadde vært arabere og hvis ofrene hadde vært jøder, da hadde det naturligvis reist seg et verdensomfattende hyl om at man måtte stille disse forbrytere for en internasjonal domstol for brudd på folkeretten. Men pokker også! Mot en israeler kan man ikke våge et bebreidelsens ord, ellers reiser det seg straks et verdensomfattende skrik: «Korsfest ham! en antisemitt!» — Generalen talte av bitter erfaring. Etter en ærefull løpebane hvorunder han hadde ervervet seg USA's høyeste utmerkelser, ble han etter å ha kommet med en kritisk bemerkning beordret til undersekretær Cyrus Vance for å la seg «skjelle ut» som en skolegutt. Slike tilfeller har det vært mange av de senere år.

McNamaras munnskurlpolitikk er i dette tilfelle særlig betenkelig fordi Midt-Østen-krisen ingenlunde er slutt. Hvis araberne besvarer de ytterligere israelske overgrep og aggresjoner som kan ventes med et utbrudd av fortvilelse — hva da? Vil Johnson da stå ved sitt løfte om hjelp? Er han beredt til å kjempe til siste amerikaner?

De to luftlandedivisjoner, den 82. og den 101. er de eneste som i full styrke står

RETT for Lindstrøm!

Stavanger Aftenblad trykker nedenstående 3. nov.:

DAGEN (kristelig) Bergen, går på ny i forbønn for Harry Lindstrøm. Under overskriften «Trø ham ikke med jernskodd hæl» skriver bladet:

Høyesteretts avgjørelse i Lindstrømsaken har reist et betydningsfullt problem. Den kan nemlig føre til at Lindstrøm blir avskåret fra å skaffe seg oppreisning for injurier i pressen. Han kan jo ikke godt føre disse rettsakene fra en fengselscelle. Men kan samfunnet ta risikoen på å frata et menneske denne borgerrett?

Spørsmålet er meget alvorlig av mange grunner. Store deler av norsk presse har spilt en skandaløs rolle i denne rettssaken. Ingen kan være i tvil om at Harry Lindstrøm møtte opp i rettssalen som en forhåndsdomt mann. Hvilket er i strid med rettsstatens prinsipper.

Vil han etter det nye fengselsåret være i stand til å føre sine saker mot avisene?

Han skal jo nemlig da også begynne å tjene penger til å betale dommen (kr. 90 000), til å leve og til å betale den gjeld som de fire år i fengsel og i rettssal (uten muligheter for fortjeneste) har skaffet ham.

Meget sjelden hender det at så megen grusomhet rammer et menneske og hviler så lenge over ham. At Harry Lindstrøm ikke er blitt knekket av det, viser at han har usedvanlige krfter. Man må være høyesterettsdommer for ikke å skjønne det.

Det må finnes en vei til å få strøket soningen av resten av fengselsstraffen.

For Lindstrøms skyld. — For hans families skyld. For vår (hans hardhjertede medmenneskers) skyld. Og for rettsstatens skyld.

*

beredt til å avverge et overfall på USA. USA-marinenes etterretningstjeneste har meldt at i de siste måneder — siden negeroppstandene! — har 70 russiske transportskip med våpen og tungt krigsmateriell anløpt Kubas havner. De bevegelige rakett-avskytningsramper på Kuba har som alminnelig kjent fra lang tid tilbake fått anvist viktige strategiske mål i USA. Et luft- og rakettoverfall fra Kuba ville ikke engang gi USA 5 minutters varsel. Og hvis da de to eneste innsatsberedte luftdivisjoner blir satt inn i Midt-Østen for Israel kan det hende at denne krig virkelig blir den siste for USA.

Høstsalg på «landssvik» —

(Forts. fra side 1.)

prestisjemessig engasjement. Han henrykket forsamlingen med humoristiske innslag: Da man ville gå utenriksminister Erik Scavenius (Johan Vogt: Den ensomme statsmann) på klingen for hans og den danske regjeringens forhandlingspolitikk — og vedk. «motstandsmann» spurte Scavenius om han ikke visste at Danmark etter 19. aug. 1943 var i krig med Tyskland —

Svarte Scavenius: — Det kan De såmen være glad over at tyskerne ikke visste...

For å gi en forestilling om hvor relativt avansert videnskapsmannen v. Eyben ser på tingene, siteres fra «JUSSENS VENNER» nr. 1—2, 1963, side 19 fra hans skrift «Det danske Retsopgør med Landssvigerne»:

— «Man må vel derfor konkludere i, at man fra alle myndigheters side accepterede, at den særlige lovgivning i et vist omfang havde gjort brud på almindeligt princip om, at skærpende straffelove ikke må have tilbagevirkende kraft... Det er bittert at måtte konstantere det. Men det synes som princippet om ikke at give skærpende love tilbagevirkende kraft kun brydes i de perioder hvor princippet skal vise sin kraft»

Albert Wieseners foredrag ble stadig avbrutt av bifall. Han hadde funnet den riktige streng hos sine tilhørere: Rettstanken og den belevne innføring i praktisk, meget viktig lærestoff — f. eks. De subjektive straffbarhetsbetingelser, som Landssvikanordningen grovt hadde satt tilside, mens man jog sydebukkene gjennom juridiske villniss i behagelige våkenetter uttenkt av sinte emigranter og do. Gjemmefrontjurister. Hvorfor, sa Wiesener, ikke vedstå at man var sint og jævlig og derfor mente at de onde bukker ikke fortjente lovlig behandling! — Hvorfor hevde at denne krisejusen var gedigen, holdbar vare? Også disse 27 000 hestehandler — vedtatte forelegg!

Andenæs er dyktig. Men er han sterkt nok til å hevde seg mot den konvensjonelle terror?

Under «debatten», hvor hver mann fikk 5 minutter uttalte, stud. jur. Henriksen at Wieseners foredrag totalt hadde endret hans syn på det hele, og at han håpet at endringen ville bli varig. — Forøvrig deltok: Advokat Helligsen, Hans S. Jacobsen, Anders Lange, stud.jur. Audun Edvardsen, Erik Kilberg, Ole Løken, cand.jur. Ørbæk Sørmeim, Sverre Hartmann, Alexander Lange. Sistnevnte dokumenterte at

den mest utvetydige erklæring fra regjeringshold om krigens slutt foreligger i Statsprotokollen for 7. juni 1940 og er gjengitt i bilagsbd. II, UK, side 309:

— «Under disse forhold, og fordi det har vist seg umulig å skaffe Hæren den nødvendige ammunisjon og annet krigsmateriell, vil det være håpløst for Norge å fortsette krigen... Kongen bifalt innstillingen.»

Mot dette trakk prof. Andenæs en instruks til norske (Forts. side 7)

Finlands berømte nasjonalepos på norsk

KALEVALA. 1 attidking ved Albert Lange Fliflet. Aschehoug.

Bortimot midten av forrige århundre gikk det en nasjonalromantisk bølge over de skandinaviske land og Finland. En begynte å besinne seg på sitt eget og overalt ble det satt igang et innsamlingsarbeid med henblikk på de gamle folkelige skatter i form av folkeviser, eventyr o. l. Her i Norge kom Asbjørnsens «Norske huldre-eventyr og folkesagn» og senere den norske folkeeventyrsamlingen ved Asbjørnsen og Moe. Videre kan nevnes Landstads norske folkevisesamling og Ivar Aasens sprogbøker. Også i Sverige og Danmark skjedde noe lignende.

I Finnland frembragte et tilsvarende arbeid Finlands berømte nasjonalepos «Kalevala», som nu foreligger i norsk oversettelse ved universitetslektor Albert Lange Fliflet, der har gjendiktet verket på en telemarkdialekt, tilnærmet nynorsk. Vi vil gjerne gjøre alle som interesserer seg for de nasjonale strømninger i de nordiske land oppmerksom på denne norske utgaven av «Kalevala».

Verket er noe ganske enestående i sitt slag for såvidt som det ikke bare er en samling av løsrevne folkeviser og sagn, men et samlet hele. Det var legen Elias Lönnrot som samlet og skapte «Kalevala». Han var lege i Karelen og hørte sangene bli sunget av bøndene der. Han stilte diktene sammen og fylte ut med egen diktning slik at det ble et sammenhengende verk på mere enn 20 000 verselinjer. En kortere utgave kom i 1835, men først i 1849 kom den endelige «Kalevala».

Eposet gir et rikt og mangesidig bilde av livet i Finland i gammel tid, av storgårder og den lille plassen, av jakt og fiske, langferd og krig, familieliv med sed og skikk og av den gamle folketroen. Diktets hovedhelt er Väinämöinen, sønn av kjempen Kaleva og luftens jomfru Ilmetar. Han er skald, trollmann, sanger og en make-løs kantelespiller. Blant høydepunktene i «Kalevala» er sangene som handler om hans eventyr på ferden til Pohjola, det mystiske landet i nord.

Siegfr.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Også du, min sønn Brutus!

Vi har av venerasjon for den felles, kampfylte fortid behandlet den aktive nydemokrat av idag, høyesterettsadvokat J. B. Hjort med silkehansker. Helst ville vi ikke ha behandlet ham i det hele tatt fordi han trass i alt dog engang stod oss nær. Men én grense får det dog være også når det gjelder denne norske avarten av SS-Standardtenführer Rauschning.

Og den grensen må vel alle være enig i er nådd i en artikkel i MORGENBLADET 25. oktober sistl. For ingen vet bedre enn Hjort at hans gamle kamerater i NS var alt annet enn en «fredsrelevant gruppe av nordmenn» av samme kategori som Gustavsens SF-ere av idag. Han vet bl. a. at minst 10 pst. av Nasjonal Samlings medlemmer deltok som frontkjemper på østfronten for å forsvare Norge og Europa mot den fare fra øst som Gustavsens gjør alt annet enn å bekjempe. Likevel skriver Hjort bl. a.:

«Under krigen var det også en «fredsrelevant» gruppe av nordmenn som ville «nedruste og nedlegge basen i Norge, avvikle Norges stilling som en del av USA-imperialismen». Vi husker disse slagord fra dengang. Denne gruppe trodde at Tyskland ville gi Norge fred og en hedersplass i et stortysk rike, men den opplevet bare at tyskerne brukte og misbrukte dem, og ville ha sveket dem hvis tyskerne hadde vunnet. Heldigvis fikk disse nordmenn ikke sin vilje. Nasjonen dømte dem som landssvikere, skjønt noen av dem sikkert hadde like forvirrede motiver, som mange av protestantene har idag. Og fordi de ikke fikk sin vilje, og fordi «USA-imperialistene» hjalp oss, kan protestantene og Gustavsens demonstrere og snakke som de gjør, uten synderlig risiko for dem selv i første omgang. Om i neste omgang noen av dem kan bli en ny (uthevet av oss) femte kolonne, er en annen risiko for alle som lever her når «der neue Tag bricht an.» Men noen andre vil sikkert forbanne Gustavsens hvis han får følge, som ungdommen i 1940 forbannet førkrigstidens «fredsrelevante» politikere, — »

Det er ikke bare det at dette er en skamløs sammenblanding av den politikk som ble ført av datidens nedrustningsmenn, som ingen bekjempet sterkere enn det NS Hjort forlot i 1937 etter valgnederlaget i 1936, og Nasjonal Samlings politikk etter at Norge hadde kapitulert og trådt ut av krigen ved høytidelig overenskomst med Tyskland, men det Hjort skriver i sin artikkel nå står også i eiendommelig strid med hva han skrev dengang. Vi siterer fra en artikkel av ham i RAGNAROK nr. 5 for august 1940 bl. a.:

«Hvorlengte dette forsvar (det norske nøytralitetsforsvar i 1940) burde vært fortsatt er derimot et skjønsspørsmål. Personlig mener jeg at det burde opphørt ved Åndalsnes, da våre politikere fikk se hva vestmaktens hjelp var verd. Da regjeringen forlot landet, ble derimot saken en helt annen. Den såkalte fortsettelse av krigen fra London, etter at hele Norge er besatt, er ikke et forsvar av vårt område ved hjelp av norske soldater, men en innblanding i den europeiske krig som bare medfører farer for oss. Den bitterhet i forholdet mellom Norge og Tyskland, som er krigens første følge, vil forsvinne.

Ser vi saken fra norsk side er det klart at vårt folk, fordi det har verget seg, ikke vil være lammet av de skrupler som ellers ville kommet. Vi har gjort et forsøk på å verge oss. At vi ikke klarte det overfor verdens sterkeste militær-makt er i og for sig ingen skam. Dertil kommer at

Fanebust går til privat straffesak

Mot AULIE og BRYHN

Thoralf Fanebust, Sandnes, har tatt ut forlikssklage ved Oslo forliksråd i privat straffesak mot riksadvokat Andreas Aulie og politimester Asbjørn Bryhn, (sistnevnte i hans egenskap som tidligere overvåkingssjef). Fanebust bebuder at han i et senere søksmål vil angripe justisministeren, Elisabeth Schweigard Selmer.

Sakens sammenheng vil være kjent av våre lesere fra tidligere. Den henger sammen med den behandling Fanebust ble utsatt for da han våget å kritisere landssvikergjøret. For Aulies vedkommende gjelder saksanlegget injurier og for den tidligere overvåkingssjef forskjellig rettsstridig opptreden fra overvåkingens side.

krigen har lært oss at et folk ikke kan bevare sin frihet alene ved å stole på andres hjelp.

Frontsoldatene har gjort sin plikt og er falt til ro. De arbeider og stoler på fremtiden.

Frontens menn har ved sin innsats plantet den spede spire hvorav fremtidens frihetstre skal gro. Resten av folket må av all kraft sikre vekstvilkårene for denne spire, få den til å gro og folde sig ut. Da vil både Norges selvstendighet og et vennskskapsforhold til vårt frendefolk i syd komme med selvfølghelighets rett.»

Skrev advokat J. B. Hjort i juli 1940! Vi skulle anta at det ikke er nødvendig for oss å knytte noen kommentarer til dette. Sitatene fra dengang og fra nu taler vel sitt tydelige sprog om mentalitetsforandringen hos Hjort.

Det eneste vi kunne ha lyst til å tilføye er dette at det ikke bare er advokat Hjort som etter at lykken og striden med Quisling stod dem bi dengang har tilpasset seg så grundig at også hukommelsen har slått klikk.

Noen tør imidlertid kanskje mene at det kan tjene Hjort til unnskyldning dette at da han skrev foranstående i juli 1940 var han talsmann for den organisasjon av norske frontsoldater som bl. a. arbeidet for at de av Adolf Hitler etter krigens avslutning løslatte norske soldater skulle være fortrinnsberettiget til å utføre tyskerarbeide. Altså til å arbeide for disse «undermåls» og «tåpelige» tyske okkupanter, slik Hjort nu beskriver dem — med tilføyelse av «Schnell Mensch!»

Men, vi vet ikke riktig?

Er nøytralitet mulig?

AV KAI NORMANN

Det er etter 2. verdenskrig blitt et aksiom at det ikke lenger nytter for en stat å ville opprettholde nøytralitet under en stormaktskonflikt, idet stormaktene ikke er villige til å respektere en stats nøytralitet hvis det er til deres fordel å begå nøytralitetsbrudd. Et skoleeksempel her er vestmaktens planer — og handlinger — overfor Norge i 1940, som hitførte den tyske okkupasjon, — tyskerne kom som bekjent inn som vinner i kallet og kunne sikre sin malmtilførsel over Narvik.

«Det tyske overfall» er, som vi alle vet, den offisielle begrundelse for at Norge uten særlig debatt etter krigens slutt brøt med vår hevdvundne, og for oss med vitale interesser forbundne nøytralitetspolitikk og sluttet oss til en militær allianse — som i tilfelle krig sannsynligvis vil gjøre vårt land til krigsskueplass fra første stund.

Det er noe i sannhet tragikomisk ved at nøytralitet ble erklært for en faktisk umulighet etter at den angivelig barbariske angripnasjon Tyskland var totalt slått og de «ansvarlige» tyskere hengt.

Det het seg at lov og rett skulle gjenninnføres i verden etter det interregnum som var skapt av tyskerne . . .

HVA DA MED FOLKERETTEN

Da Haagerkonvensjonen — meg bekjent — ikke er blitt oppsagt av noen av de nasjoner som står tilsluttet denne, er den jo fremdeles gjeldende lov. Eller er den ikke ? ?

Enn om våre ansvarlige statsmyndigheter etter freden hadde tatt dette for Norge så brennende spørsmål opp i hele sin bredde for det internasjonale forum som Haagerdomstolen jo er?

Domstolen ville ha måttet gi Norge rett. Den ville ha måttet formidle både til vest og øst Norges krav om absolutte garantier for at Norges hevdvundne nøytralitet i fremtiden skulle bli respektert av alle. Selvfølgelig mot Norges bindende garanti for at landet skulle opprettholde en absolutt nøytralitet og etter ytterste evne forsvare sin nøytralitet, uansett mot hvem.

Kunne krigens allierte seierherre ha sagt nei? Vel ikke uten åpent og brutalt å tilkjennegi at folkeretten er annullert!

Er folkeretten opphevet? Avgått ved en stille død upåaktet av folkene og nasjone-

ne, som den jo i høy grad angår?

Ta en ting som den etter folkeretten illegale partisanvirksomhet eller likefrem partisankrig. Når folkeretten forbyr denne form for krigføring, da er det jo først og fremst av hensyn til sivilbefolkningen — for å beskytte denne mot de hensynsløse represalier en hvilken som helst krigførende makt er nødt til å foreta for å slå ned denne farlige krigføring — dolkestikket i ryggen.

Så langt jeg vet er dette vitale spørsmål overhodet ikke blitt drøftet internasjonalt.

Vi må da gå ut fra at folkeretten er blitt begravet uten oppstuss og uten seremonier, enn ikke «Aftenposten» har bragt en eneste linje om denne i sannhet oppsiktsvekkende begravelse. Ingen nekrolog, ingen kranser . . .

Det er et tidens tegn at nekrologen her bringes av de rettsforfulgtes beskjedne organ: FOLK OG LAND.

—O—

Ditt blad er avhengig også av din støtte!

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

Hewinsboken som julegave?

Det lakker nu mot slutten med det opplag som ble trykket av Hewinsboken «Quisling — profet uten røre». Men endel eksemplarer kan fremdeles skaffes.

Boken gjør stor virkning overalt hvor den leses. Hva med å bruke den som julegave til folk som har behov for opplysning?

Kan kjøpes gjennom BOKTJENESTEN. Pris kr. 20,— + porto og forsendelse kr. 1,30. Ved oppkrav kommer gebyr i tillegg.

FOLK OG LANDS

BOKTJENESTE

Postboks 3214, Oslo 4

Postgiro 164 50

FOR UNGDOMMEN

Red.: **Hallvard M. Paasche**

Men nye slekter fødest der korp og dande gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

«Kristne og nasjonale verdier»

I anledning av at et nytt lokallag av Senterpartiet ble stiftet i en av våre større byer, ble der utsendt en pressemelding, hvor det het at laget ville arbeide for å styrke våre kristne og nasjonale verdier.

Hva mener Senterpartiet med «kristne og nasjonale verdier»?

Med kristne verdier kan menes så mangt, fra kristendom slik den ble praktisert av jesuittene til vestlandsk pietisme. Hva som menes i denne forbindelse kan ha underordnet betydning, det det kommer an på, er hva som av den norske kirke blir praktisert. Vi kjenner til hvilket standpunkt presteskaperet i alt overveiende grad inntok i vårt land både under og etter verdenskrigen. Derfor er det nok mange som stiller seg skeptisk når det blir snakk om kristne verdier i norsk målestokk.

Når det gjelder nasjonale verdier, har vi nok å bygge på i vårt land. Men i de senere år har vår nasjonalisme blitt uglesett som en forherligelse av rase og jord, hvilket i vårt fedreland ikke er blitt akseptert som god latin av våre demokrater. Som bekjent er man ikke nordmann hvis man ikke gjør knefall for det som er amerikansk og jødisk, eller roper hura for negrene som vil drepe oss.

Trangt om plassen — fra starten av

Alle som har studert ved universitetet i Oslo, kjenner til de kummerlige forhold studentene lever under m.h.t. leseplasser og innkvartering. I denne forbindelse sakser vi fra «Tidens Tegn» 20. januar 1936 referat i anledning den offisielle åpning av universitetet på Blindern:

«Lørdag formiddag suste bil etter bil opp til det nye universitetets anlegg på Blindern, som endelig skulle få sin høytidelige innvielse etter delvis allerede i et par år å ha vært i praktisk bruk.

Allerede nå har anlegget vist seg å være for lite. Det gjelder blant annet det matematiske auditorium, som er sprengt på grunn av den uventet store tilgang på realstudenter. Men det er likevel en ny æra i Universitetets historie.

Kongen foretok den høytidelige åpningen av anlegget og erklærte med et smil at det naturligvis ikke har gjort den i og for seg vanskelige oppgave lettere at appetitten hos de herrer professorer er vokset etter hvert som de fikk se det strålende anlegg bli til. Og hvis studentene ikke skulle være absolutt tilfreds med alt, burde de tenke på hvordan det var før de kom til Blindern.

En klok og forutseende konge!

Skrekkslagne «maoister»!

Vi møtte to unge gutter som hadde pyntet seg med gilde maomerker og spurte dem hvor de hadde fått dem fra.

Jo, berettet de, de hadde hørt at en fikk slike merker hvis en henvendte seg til den kinesiske legasjon og så begav de seg dit. Men, der fikk vi et ordentlig sjokk, sa de. Før mot oss kom en kinesisk kvinne væpnet med en stor revolver og spurte barskt hva vi ville. Vi fikk stotret frem på engelsk at vi gjerne ville ha maomerker, og fikk da også ett hver. Men, vi ble nok litt betenkte. Det så jo ut som et våpenarsenal der også, tilføyet den ene.

Krigsprofitt

De 400 millioner dollars som ble reist ved skatter i USA som bidrag til Israel, var bare en del av det zionistene har mottatt etter den korte krigen i juni.

Israel får bl. a. ca. 30 mill. dollar i jordbruksbidrag un-

der «mat og fred»-programmet.

Minst 150 fransklagede mirage jager-bombefly og 25 U.S. Phantomfly er blitt sendt til Israel under foregivende av å være «deler» til reparasjon eller erstatning. De nye fly er ikke levert helt sammensatt, men det kan bli gjort i en fei.

M.P.

Kensington-stenen.

I nesten 70 år har det stått vitenskapelig strid om ektheten til Kensington-stenen, funnet på det nord-amerikanske kontinent. Innskriften refererer til en norrøn oppdagelsesferd i 1362.

Det er mange runologer og filologer som mener at innskriften ikke kan ha blitt risset inn i stenen på det angitte tidspunkt, men langt senere for å narre folk. Denne påstand er nå blitt avvist av Alf Monge, California, i sin bok «Norse Medieval Cryptography In Runic Carvings», hvor han har tydet innskriften og tillike avslørt runemesterens navn: Oirvar Vallslethn.

Man må ta opp til revisjon den norrøne historie og spesielt tiden fra det 11. til det 14. århundre, da det ble gjort reiser til Amerika av norrøne menn. Det må nå bli alment godkjent at det var germanere, for ikke å si nordmenn, som oppdaget det amerikanske kontinent. Og vel da på slik måte som J. Tornøe hevder i sine bøker; og som tidligere omtalt i FOLK OG LAND.

S.

Det er mange slags rare fredsvenner ute og går i den demokratiske fredsverden som ble resultatet av Det tredje Rikes fall. Karikatur fra National-Zeitung

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armenieren Jerwand Dshanian

Endelig nådde jeg frem til vårt hovedkvarter for Arbeidsbataljonen, hvor jeg meldte min tilbakekomst for så å vende tilbake til arbeidskompaniet som jeg tilhørte. Også her var stemningen nedtrykt, og mangt var trist og likefrem kaotisk. En av bombene var falt ned på gårdsplassen, hvor to av fangene og en tysker var blitt rammet av splinter. Ellers var kommandoen geskjeftig med å sende avgårde grupper av fanger til reparasjon av ødelagte gater og plasser i byen etter bombingene.

Krig, hvormegen elendighet har du ikke bragt over uskyldige mennesker! Gud alene vet hvor mange millioner mennesker som ennå gråter over sine kjære som er blitt borte for alltid. Ofre for krigens meningsløse galskap.

Kameratene samlet seg omkring meg, nyssgjerrige som de var over å høre hvordan det var gått meg i Feodosia og spørsmålene haglet over meg. I sannhet hadde bombingene hatt forferdelige virkninger. Jorden var blitt rystet i området omkring Feodosia og fra arbeidsstedet hadde kameratene kunnet iaktta støvskyene som veltet opp under angrepet og ildskjæret fra brannene hadde man tydelig sett hele tiden. Da jeg så fortalte hva jeg hadde opplevet ble det samtaleemne i lange tider etterpå, for å live opp i den kjedsommelige og ensformige tilværelse vi førte. Mange mente det var det forferdeligste angrep som noensinne var blitt foretatt mot Feodosia med sikte på de tyske militære enheter. De mente å ha sett tolv firemotors bombefly under dette flytoktet. Og høylydt ga de tilkjenne at det bare var ved Guds hjelp at jeg hadde unnsloppet.

Selv merket jeg ettervirkningen voldsomt, hele kroppen begynte å skjelve av både angst og glede over det jeg hadde opplevet. Nervene og mine følelser kom så sterkt i bevegelse at jeg ikke kunne holde det ut lenger. Jeg smilte av glede mens tårene rant nedover ansiktet. En ting er å fortelle det, noe helt annet å oppleve det. Og i løpet av krigen kom jeg rett som det var til å oppleve lignende redselsfulle episoder, like uventet og plutselig som bombingene i Feodosia. Og hver gang kom jeg ved Guds hjelp fra det med livet og med alle lemmer i behold. Folk flest synes ikke å tenke tilbake på

slike uventede redninger med takknemlighet til Forsynet. Og jeg minnes ennå grant, som var det igår, hvordan jeg rent ufrivillig lo av glede og gråt av den forbigående redsel eller av takknemlighet. Kanskje var det simpelthen en forstyrrelse av nervesystemet.

PÅ FERJETUR TIL JALTA

Det gikk ikke mange timer før kompanisjefen kalte meg inn til seg. De var kommet ham for øre at jeg var en av dem som hadde gjennomgått den redselsfulle bombingene i Feodosia. Og ikke før var jeg kommet inn på hans kontor før han kom bort til meg og la armen om halsen på meg idet han sa: «Jerwand, du trenger nok å hvile deg litt noen dager.»

Kompanisjefen vår var fra Bayern og en meget dannet og menneskevennlig mann, som formodentlig heller ikke var meget begeistret for krigen. Han forstod å sette pris på enhver som utførte sitt arbeid ærlig og redelig, og la dessuten for dagen noenlunde bra oppførsel. Han visste at jeg i den senere tid hadde overanstrengt meg, overbelastet som jeg hadde vært med arbeid av forskjellig art og han forsto at jeg var tret og sliten. Han ville derfor vise meg sin velvilje og tillid, en sjanse jeg forsto å benytte meg av ved å be ham sende meg til Jalta. Oberstløytnanten ble med ett alvorlig og så forbauset på meg. — «Hvorfor vil du reise akkurat til Jalta?» spurte han meg. — «Jeg har en kollega der, som jeg ikke har sett på åldri så lenge, og jeg ville gjerne besøke henne», forklarte jeg. — «Hva heter hun», spurte han videre. — «Satenik Spendarian.» — «Jeg kan ikke love noe», sa han langsomt og betenksomt og la til: «Jeg skal undersøke om det kan la seg gjøre og gi deg beskjed hvis muligheten er tilstede».

Idet jeg trakk meg tilbake så han ufravendt meget alvorlig på meg. Nu ble jeg nok en smule nervøs. Hvis de nu gir seg til å undersøke hvorvidt Spendarian fremdeles bor i Jalta, og finner ut at så ikke er tilfelle, vil det bli skandale, for jeg ville da bli mistenkt for å ville stikke av og forsvinne fra kompaniet for godt. Og jeg ville oppnå å få misstanken på meg for å ville rømme. Det var kjedelig senere å skulle ha en slik misstanke på seg.

SIEGFRIED:

Simon Wiesenthal går bokveien

Noen betraktninger omkring hans bok og kommunisten Kuznetsovs, som begge er kommet i norsk oversettelse

Simon Wiesenthal under rettsforhandlinger i München, hvor det lykkedes han å få medhold i at boken ikke skulle inndras i Tyskland. Men så jikk da heller ikke dr. Rajakowich pledere sin sak, fordi han ville blitt arrestert og utlevert til Nederland med dets beryktede bevnjustis efter verdenskrigen

Simon Wiesenthal: Mordere i blant oss. Cappelen.
Anatolij Kuznetsov: Babij Jar. Cappelen.

Den ustanselige opprulling av krigsforbrytelser som ble begått av den ene part i verdenskrigen må formodentlig fremdeles ha appell til en viss sort lesere siden forlagene så iherdig gir ut bok etter bok både av heilnorsk opprinnelse og importert vare. Cappelen har således tatt riktig et kjempeløft

i år med to storgrossere: Simon Wiesenthals «Mordere i blant oss» og Anatolij Kuznetsovs «Babij Jar», den første oversatt fra — pussig nok — engelsk og den annen fra russisk.

Mens vi sitter og lur på hva man egentlig skal si om bøker av denne art, faller vårt blikk på AFTENPOSTEN, som — og hvem skulle tro det på bakgrunn av bladets iherdige arbeide i hetsens tjeneste — i en innled-

ning til etpar artikler i bladet skriver:

«Jens Kruuse har imidlertid ikke vært opptatt av selve krigskildringene, men av et problem som er dukket opp etterpå, nemlig krigsforbryterprosessen: Hva er ansvar i en slik sak? Hvem har ansvar? Og har vi ikke i alle slike sammenhenger en voldsom tendens til å tegne svart-hvitt, mens det i virkeligheten finnes så mange nyan- ser?»

Det er ord som vi synes har sammenheng med bøker som de nevnte og som den ansvarlige «pressens gentleman» i den redaksjonelle ledelse av AFTENPOSTEN burde innprente etpar av sine mest iherdige hetsskribenter.

Det er ellers ikke bare AFTENPOSTEN som er inne på noe når det gjelder den svart-hvitt-propagandaen som bladet selv er slik ekspert i. I MORGENBLADET leser vi en kronikk av Lars Roar Langslet som kommer inn på en annen side av dagens offentlige — og for den saks skyld også mere private — meningsstilkjennegivelse:

«Andre nye tabuer knytter seg til vår kollektivt dårlige samvittighet: Jødeforfølgelsene trykker oss i den grad som en mare at det anses for utillatelig å si et nedsettende ord om en jøde — det kunne man visst spore i våre redaksjoner på krigen i Midt-Østen for få uker siden.»

Og da ligger den mistanke nær at bøker som Wiesenthals og Kuznetsovs har sin ganske spesielle misjon i zionismens tjeneste. Det er kanskje ikke helt uten annen hensikt enn å tjene den historiske sannhet at etter annen verdenskrig synes greuelhistoriene fra krigen å være u dødelige, mens de etter første verdenskrig hurtig ble redusert til sine virkelige dimensjoner.

For hvis det var krigens gru og den menneskelige ondskap som sådan en ville til- livs, så burde en da vende seg mot begge parter i krigen — for ikke å snakke om mot redslene i den aller siste tid, i Vietnam og Midt-Østen. En lang rekke tyske forfattere har trukket frem krigsforbrytelsene til den annen part som en motvekt mot den ensidige hets mot tyskerne, men slike bøker blir ikke oversatt til norsk. Det ville ikke falle et norsk forlag inn for eksempel å utgi Erich Kerns store dokumentariske (Forts. side 6)

Ny Hewinsbok gjør lykke i England

Så er det da noen som blir profeter i sitt eget land — om ikke i Norge

Ralph Hewins: *The Japanese Miracle Men*. M. Secker & Warburg, London.

Det vil interessere lesere av FOLK OG LAND å høre at Ralph Hewins nu har sendt ut sin nye bok «The Japanese Miracle Men» på ovennevnte Londonforlag. Boken inneholder profiler av 23 industriherrer og dekker således en stor del av den japanske industri av idag. Boken har vakt stor oppmerksomhet i England, og det faktisk før den ble sendt ut fra forlaget.

TIMES, som hilste hans «Quisling — prophet without honour» som «et korrigeringsarbeide som trengtes å bli utført», har før den nye bok utkom gjengitt ti kapitler av boken detaljert — noe som nesten ikke har forekommet tidligere i denne kjente avis' lange historie.

Også den innflytelsesrike LIVERPOOL DAILY POST, som blant annet har spesialisert seg på britisk skipsbygging- og tekstilindustri — industrier som begge konkurrerer alvorlig med Japan — har gått til det uvanlige skritt å kjøpe «second serial rights» for å offentliggjøre ytterligere ti andre artikler fra boken.

Og hva mere er, det sakkyndige Anglo-Japanese Economic Institute har offentlig-

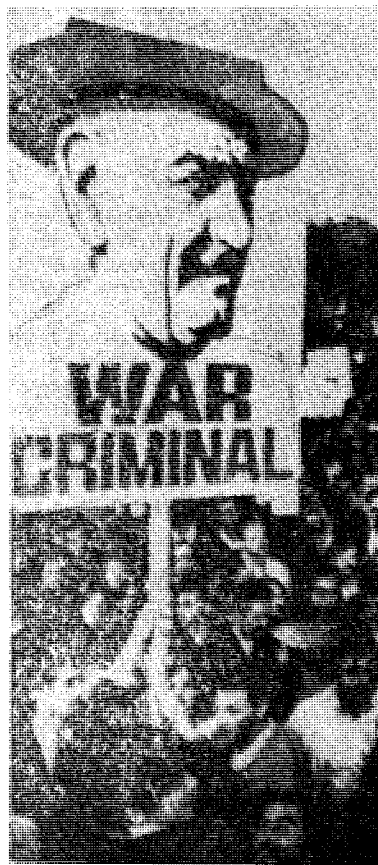
Ralph Hewins fotografert ombord på verdens største skip, 210 000-tonneren Idemitsu Maru. Bildet er tatt i Japan efter at Hewins hadde seilt med skipet i 17 dager fra Kuwait isommer

gjort to og en halv side skryt av boken i sitt kvartals-tids-skrift for oktober «Japan». Det heter her at Mr. Hewins' arbeide vil bli «nødvendig lesning i direksjonsrum og for alle «up-and-coming tycoons!»

Det tyske forlag Econ Verlag i Düsseldorf, som har spesialisert seg på økonomiske og industrielle publikasjoner, vil sende ut en oversettelse til tysk neste år.

En slik viktig anerkjennelse av Hewins' arbeide burde vel endelig gjøre det av med de løgner som er satt isving om ham i Norge de siste par år, for eksempel at han har gjort seg skyldig i «frekk historiefalskning» (Annæus Schjødt i AFTENPOSTEN) og har drevet «svindel med historien» (eksjustisminister O. C. Gunder- sen).

De japanske «miracle men» som vil vekke størst interesse (Forts. side 8)

Stike påstøtte krigsforbrytelser, som det demonstreres mot på denne måte i Johnsons eget land, interesserer ikke rettferdighetens zionistiske vokter. Heller ikke gjerningene til en Dayan og andre i Israel.

Det forfalskede bilde som omtales i denne artikkel

Simon Wiesenthal går —

(Forts. fra side 5.)

bok om allierte krigsforbrytelser under og etter annen verdenskrig. Og det norske forlag som er Wiesenthal behjelpelig med å henge ut dr. Erich Rajakowich påny etter at Wiesenthal ikke fikk medhold i sine anklager i den uavhengige østerrikske rett, det finner nok ingen grunn til å sende ut på norsk den bok Rajakowich (Raja) selv har skrevet om hendelsene i Nederland.

Den før så feterte tyske forfatter Rolf Hochhuth stempler i sitt siste dokumentariske drama «Soldatene», Churchill som krigsforbryter sammen med sin rådgiver Lord Cherwell (alias Lindemann). I et telegram til AF-TENPOSTEN fra dets Londonkorrespondent Savik om Hochhuths drama heter det bl. a.:

«Stykkets «kjerne» er den annen akt hvor planen om «likvideringen» av Sikorski (statsministeren i den polske eksilregjering) smis, samtidig som meldingene om storangrep på Hamburg løper inn. På to punkter bekrefter Hochhuth bildet av Churchill som «den harde, upersonlige hersker» — uanfektet drøfter han de videre flyangrep, samtidig som han raser over at en av hans sorte svaner er revet ihjel av en rev.»

Wiesenthal beretter en historie om en tysk sadist som er kald overfor drap på jøder, som han forteller om i et brev hjem til sin kone(!), mens han samtidig spør bekymret om helbreden til et av sine barn som har meslinger. Det er uenkelig visse paralleller her.

Når vi ellers er inne på dette med de britiske og amerikanske luftmord på kvinner og barn i Tyskland, om angrep på boligkvarterer uten noen slags militær betydning i ren terroriseringshensikt (overensstemmende med Lindemann-planen), så spør en uvilkarlig seg selv om det ikke er riktig dette som en anmelder i en avis var inne på i en annen forbindelse, at disse flyverne som ikke selv så de tyske barn brenne i fosforilden de slap ut over dem har en urettferdig god samvittighet. For deres krigsforbrytelse er like stor og deres skyld som regel uhyre meget større målt i omfang enn den som kan legges enkelte tyske sadister og krigsforbrytere til last.

*

Simon Wiesenthals navn har gått over en hel verden. Han er den selvbestaltede menneskejeger, verdens private politi og dommeren over

alle rettsinstanser. Og han har hele verdens presse med seg. Jfr. Langslets betraktninger i MORGENBLADET. Ingen amerikansk filmstjerne har kunnet skaffe seg slik publisitet som Simon Wiesenthal.

Nylig leste vi i et NTB-telegram gjennom Reuter om to israelere som ble knepet under innbrudd i huset til den avdøde Gestapo-sjef Heinrich Müller i München. Wiesenthal og hans meningsfeller tror nemlig at så å si alle de vel avdøde størrelser fra Det tredje Rikes tid fremdeles lever og er på jakt etter dem. Myndighetene i München tror ifølge telegrammet ikke at de to opererte for det israelske Secret Service, «men at de trolig opererte for en privat organisasjon.» Og sier telegrammet: «Blant de mest kjente er det jødiske dokumentasjonssentrum i Wien, som ledes av Simon Wiesenthal. Denne organisasjon tilbyr store summer for nyttige opplysninger.» Denne gang nekter imidlertid Wiesenthal at han står bak de knepne innbruddstyver.

Hvem er så denne mann som så nådeløst forfølger ekte og påståtte tyske krigsforbrytere, men også bare dem?

Han er en galisisk jøde på omkring 60 år, født i Lemberg. En annen jøde, Joseph Wechsberg har innledningsvis tegnet et portrett av ham. Der får vi også høre hvorledes det var i Lemberg i tyve-årene, en skildring som har betydelig interesse fordi den forteller om forhold og stemninger blant befolkningen som også tyskerne møtte da de rykket inn i østområdene i 1941:

«Når vi ble spurt om hvem som nå hadde makten i landet, måtte vi se på bildet som hang over katetret, før vi kunne svare. Den ene uken hang det en bolsjevik der, den neste en ukrainer, og så polakkenes marskalk Pilsudski. Bolsjevikene arresterte alle som tilhørte «borgerskapet» og tvang dem til å betale løsepenger. Min mor og andre jødiske kvinner ble beordret til å gjøre rent i byens turnhall, som russerne brukte som stall. Bolsjeviktroppene var ille nok, men de ukrainske kavaleriavdelingene var enda verre. De red gjennom byen på de små hestene sine akkurat som kosakkene, plyndret, voldtok og drepte.»

Og i 1939 da Tyskland og Sovjetsamveldet var blitt enige om å dele Polen, som Wiesenthal skriver, ble Lemberg besatt av de røde:

«1. september begynte tyskerne sin Blitzkrieg fra vest, og to uker senere rykket Den røde

armé inn i Polen fra øst. Midt i september kom Den røde armé til Lvov (Lemberg), og enda en gang opplevet Wiesenthal å bli «befrikket», som han før i tur og orden var blitt det av russere, ukrainere og polakker. — — Wiesenthals stefar ble sendt til et Sovjetfengsel, der han snart døde. Wiesenthals mor flyttet sammen med ham og hans kone. Hans bror som var kjøpmann i Stanislaup, ble arrestert og senere skutt av russerne, som drepte alle politiske fanger når de måtte trekke seg tilbake etter hvert som tyskerne rykket frem. Mange «bursjoa»-jøder fikk utlevert såkalte «paragraf 11»-pass, som gjorde dem til underprivilegerte, annenklasses borgere, som ikke fikk lov til å bo i større byer eller nærmere enn hundre kilometer fra noen grense. De mistet gode stillinger og måtte finne seg i at deres bankkonti ble konfiskert.»

Men Wiesenthal forstod allerede dengang å klare seg: «Det så mørkt ut, men Wiesenthal viste at han kunne greie seg i et knipetak. Han bestakk en NKVD-kommissær og fikk regulære pass til seg selv, sin kone og sin mor. Et par måneder senere ble alle jøder med «paragraf 11»-pass deportert til Sibir, der mange senere døde. Wiesenthals greide å bli boende i Lvov, men Simons dager som selvstendig arkitekt var forbi.»

Og har vært det siden.

Men alt dette hendte altså før tyskerne kom til Øst-Polen og Lemberg. Og det er ikke Wiesenthal interessert i å utforske! Etter at tyskerne var kommet gikk de ukrainske nasjonale styrker løs på jødene etter gammelt mønster, og tyskerne som var ondtatt av den blodige krig klarte vel ikke å holde styr på dem heller. En stor del av det Wiesenthal beretter om var overgrep fra den stedlige ukrainske befolkningsgruppes side, men tyskerne tok etterhvert heller ikke med silkehansker på noen. Sovjetsamveldet hadde som kjent nektet å godta Haagerkonvensjonens regler for sivilisert krigføring og det måtte naturligvis sette sitt preg på hendelsene i øst og i første rekke ramme sivilbefolkningen. Partisaneringen utviklet seg også etterhvert og gjorde at tyskerne grep til strengere og strengere midler og ble mere og mere mistenksomme overfor befolkningen — i første rekke så de da naturligvis på jødene som sine fiender. Den internasjonale jødedom hadde jo faktisk høytidelig erklært Tyskland krig og oppfordret alle jøder til å delta i denne krigen.

Wiesenthal, hans mor og hans kone havnet i konsen-

trasjonsleire og ghettoer. Hans mor døde i løpet av de år krigen varte, mens både Wiesenthal selv og hans kone overlevet. Og jøde eller ikke jøde, så var det mange som ikke gjorde det i annen verdenskrig. Eller etterpå.

*

I Kuznetsovs bok, som er hentet fra tyskernes erobring av Kiev, får en også høre om tyske grusomheter mot sivilbefolkningen, eller rettere sagt vesentlig den jødiske del av den. For det er jo bare det som rammet jødene i annen verdenskrig som det skrives nevneverdig om. Men der får en også høre at det dog var en foranledning til de harde tyske tiltak:

«I morges så de en jødisk pike løpe langs gaten, hun skjøt med pistol og drepte to offiserer, deretter skjøt hun seg selv. Så begynte de å gripe jøder.»

Men, tilbake til Wiesenthal. Han er naturligvis zionist og har en nær forbindelse med Israel, selvom han benekter å få penger derfra. Om sin aktive zionisme skriver han bl. a.:

«I desember 1946, da jeg var tilstede ved den første zionistkongress etter krigen — —»

Flere ganger i boken skriver han også om besøk i Israel.

Ellers slo han seg altså etter verdenskrigen ned i Wien og åpnet her — etter først å ha arbeidet sammen med amerikanerne som frivillig menneskejeger — sitt besynderlige overnasjonale detektivkontor. Det drives for innsamlende midler. Og det kommer inn store summer.

*

Hva skal vi så si om alle de redselshistoriene Wiesenthal beretter? Vi har jo sett at ikke alt han farer med holder stikk i retten og vi har sett at selv hans forlag ikke tør bakke ham helt opp. I saken med Rajakowich er jo det faktiske forhold at Wiesenthals bok ble beslaglagt i Østerrike.

Alt det andre er det jo ikke mulig for oss å kontrollere riktigheten av, men vi må si vi er sterkt skeptiske. Vi har festet oss ved at han påny fremfører Obersturmbannführers Höttls uttalelser som bevis, den Höttl som man ikke våget å fremføre som vitne i Nürnberg tross krav om det fra forsvarrets side.

Et langt kapittel er viet jakten på den politimannen som arresterte Anne Frank. Og her gjaldt jakten ikke dette at rettferdigheten måtte skje fyldest — mannen gjorde jo også bare hva hauger av norske politifolk som ikke var «landssvikere» gjorde her hjemme — men fordi en gutt hadde sagt til Wiesenthal at

Anne Frank ikke eksisterte. At det hele bare var oppspinn. Og når utgangspunktet er aller galest, blir som kjent resultatet som originalt. Det er oss bekjent ikke det som har vært påstått at det ikke har eksistert noen Anne Frank, men det har vært hevdet at dagboken er et falsum, eller at den iallfall er blitt «redigert».

Vel, Wiesenthals beretninger får stå for sin egen verd. Det er vel adskillig sant i det som fortelles om brutalitet og sadisme i konsentrasjonsleirene. Og ilde er det selvom bare litt av det som berettes er sant.

Men, rettferden tilsier at også dette bedømmes på bakgrunn av de lovløse tilstander som hersket i østområdene, dels fordi Sovjet altså ikke ville godta en lovregulert sivilisert krigføring og dels fordi hatet mot jødene var stort fra gammelt av i disse områder og pogromer ikke var noe som ble oppfunnet av tyskerne under annen verdenskrig.

*

Vi kunne ellers ha lyst til å nevne spesielt én av de historier Wiesenthal beretter, en historie om en dame som på et bilde av en tysk soldat som skyter en jøde på kanten av en grav til sin forferdelse mener å gjenkjenne sin mann og derfor straks løper til den rettferdighetens engel Wiesenthal! Nu er imidlertid ikke Wiesenthal den eneste som har beskjeftiget seg med dette bilde, som beskrives slik av Wiesenthal:

«En mann stod helt ute på kanten av graven. Bak ham stod en tysk soldat, som var fotografert akkurat idet han skjøt. Det var en bred, kraftig kar med briller, i vanlig feltgrå uniform. Fem-seks andre soldater stod flirende og så på.»

Det dreier seg tydeligvis om et av de bilder som omtales i et lite hefte som er utgitt av Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, et billedsærtrykk av det store verk «Europa in Flammen 1939—1945. Band II» av Udo Walendy. Billedheftet viser hvorledes billedforfalskningen er tatt i hetsens tjeneste og ett av disse bilder må sikkerlig være det Wiesenthal har spunnet sin historie omkring. I heftet finner vi det gjengitt i tre forskjellige varianter som har vært benyttet i forskjellige publikasjoner. Heftet påviser hvorledes forfalskningene er utført og konkluderer med at dette er «gar keine echte Fotografie, sondern eine üble Fotomontage».

Og holder dette stikk, og vi har ingen grunn til å tvile på det, så er det jo sådd et nytt tvilens sennepskorn når det

gjelder zionisten Simon Wiesenthals redselshistorier. En synes faktisk reklamen som er utstilt for boken i bokhandlene, en trykt plakat med påskriften «Den utrolige beretning — —», er ganske treffende.

Når det gjelder boken til Anatolij Kuznetsov, så er den et ekte produkt fra den annen side av jernteppet og bør vel tas med enda større klyper salt enn Simon Wiesenthals. Den har vel ikke i og for seg til hensikt å tjene zionismens sak, men kommunistpropagandaen er jo åpenbar. Ellers ville den jo heller ikke ha fått komme ut i det VERDENS GANGs berømmelige «demokrati» som den norske høyreforsvarsminister nylig avla vennsapsbesøk hos.

Vi nevnte at boken klart medgir at det var mord fra en jødisk pikes side på to tyske offiserer — og i tillegg til det en lang rekke partisankrigsforbrytelser — som utløste tyske mottiltak og når ondskapens hjul først har begynt å rulle så er de vanskelig å stoppe igjen.

Ellers spiller den ukrainske nasjonalistbevegelse, som til å begynne med samarbeidet med tyskerne, men hvis ledere senere ble puttet i en fangeleir, en stor rolle også i Kuznetsovs beretning, som har fått det noe selvmotsigende, men nok treffende navn «en dokumentarisk roman». Vi skulle tro romanstoffet dominerer på bekostning av det autentiske.

Forfatteren forteller at de ukrainske nasjonalister slo opp plakater med påskriften: «Jøder, Polakker og Russere er Ukrainas farligste fiender!» Og det tilføyes noe som gir et treffende bilde av de kaotiske befolkningsforhold i Kievområdet og derfor også er noe av forklaringen på det som hendte:

«Foran denne plakaten tenkte jeg for første gang i mitt liv: Hvem er jeg? Moren min var en ekte ukrainerinne, faren min en renhårig russer. Det betydde at jeg var halvveis ukrainer og halvveis russer, følgelig min egen fiende. De beste vennene mine var Sjurka Matsa — halvt jøde og følgelig jøde, foruten Bolik Kaminskij — halvt polakk, følgelig polakk. Alt var som utgjort.»

Det var oppi dette tyskerne havnet med sin ubehjelpelige og lite gjennomtenkte okkupasjonspolitikk. Midt oppe i et folkekaos med hatefulle grupper som stod mot hverandre og mot tyskerne, med partisanvirksomhet og bakholdsmord.

Som når det gjelder boken til Wiesenthal er det ikke godt å avgjøre hva som er eventyr og hva som er iall-

Høstsalg på «landssvik» —

(Forts. fra side 2)

militære forhandlere fra Forsvarsdepartementet. Alle studentene skjønnte at denne ingen vekt hadde mot beslutningen i statsråd, spesielt fordi «instruksene» ikke hadde fått sitt uttrykk i kapitulasjonsavtalene. —

Professor Andenæs la opp sitt innledningsforedrag som en orientering om hva som skjedde under krigen, og hva som skjedde etterpå. Han presiserte at Nasjonal Samling under krigen ydet full støtte til tyskerne, både moralsk, militært og politisk — under slagordet «Tysklands kamp er Norges kamp. Tysklands seier

fall delvis sant. Men også her er det ting som vi selv kan si temmelig sikkert er oppspinn. Det fortelles således at de tyske soldater da de rykket inn i Kiev begav seg ut på plyndring! Vi har jo selv hatt tyske okkupanter i Norge og maken til disiplinerte soldater skal man vel lete verden rundt etter. Vi vet også at «plyndring» uten unntagelse ble straffet med døden i den tyske hær, så den russiske kommunistenes beretning er nok fritt oppspinn på dette punkt iallfall. Men at befolkningen forsøkte seg med plyndring kan vel medføre riktighet og medvirket kanskje til de strenge forholdsregler. Forfatteren selv deltok jo som gutt i plyndringene, forteller han.

La oss sluttelig slå fast at om det vel kan være den aller sterkeste tvil tilstede når det gjelder beretningene i de to bøkene, så er det tilstrekkelig igjen til å virke rystende på alle normale mennesker. Det er vel ikke mange, om noen, som har noe imot at virkelige krigsforbrytere og sadister fra dengang, selv nu et kvart århundre etter, rammes av fordømmelse og kanskje straff. Men da må det være likhet for loven. Da må man fordømme og straffe all den grusomhet som annen verdenskrig fostret — uten hensyn til nasjonalitet og uten hensyn til om forbryterne tilhørte den seirende eller den tapende part. Er man ikke villig til det, så er kravet om straff for krigsforbrytere bare ekkelt hykleri, bare et skalkeskjul for fortsatt hets mot Tyskland.

Og at dette skråll om tyskerne som verdens eneste krigsforbryternasjon har skutt langt over målet når det gjelder å virke humaniserende på krigføringen, det taler hendelsene i Vietnam, i Midt-Østen og en rekke andre steder sitt tydelige sprog om.

Siegfried

er Norges seier». Enhver NS-mann måtte sees som en potensiell trusel mot gode nordmenn, selv om kanskje de fleste NS-folk ikke var ondartede. Et av de verste overgrep Norge under krigen, henrettelsen av politifullmektik Eilifsen, kom fra norsk side, sa professor Andenæs.

For nordmenn flest var det derfor «ikke noe skår i gleden» under frigjøringsrusen at de hadde vissheten om at nazistene nu skulle stå til rette — tvertimot. Allikevel ble det ikke noen «lange knivers natt», selv om endel «wild west» ble foretatt i den første tid. Oppgjøret med svikerne skulle skje i betryggende, rettslige former.

Landssvikanordningen uheldig formulert

Professor Andenæs sa at den Landssvikanordningen som regjeringen i London vedtok 15. desember 1944, fikk en nokså uheldig formulering. Formelt sett ble anordningen gitt tilbakevirkende kraft.

NS-medlemskap nok

Grunnlaget for rettsoppgjøret var allerede eksisterende straffelov, og anordningen som var vedtatt av regjeringen i London under krigen. Høyesterett fant at straffelovens paragraf 86, som setter straff for bistand til fienden i krigstilstand eller med krig for øye, alene rammet selve medlemskapet i NS. De anordninger som ble vedtatt i London, av januar 1942 og landssvikanordningen av desember 1942, gjorde det imidlertid helt klart at bare bevisstheten om selve medlemskapet var nok til at det ble rammet av loven. Landssvikanordningen hadde formelt sett tilbakevirkende kraft, men forutsetningen var at det dreiet seg om forhold som var straffbare på forhånd.

Anordningen ga også rom for større differensiering ved domsavsigelse, og i realiteten ble reaksjonen mildere overfor de små NS-medlemmer, enn om de skulle vært rammet av straffeloven alene, sa Andenæs. Han pekte på at Høyesterett etter krigen hadde funnet at også den kunnngjøring som ble foretatt var gyldig — gjennom radio fra London, ved flyveblad og også delvis ved offentliggjørelse i nazistisk presse.

Professor v. Eyben tok for seg det samme rettsoppgjør i Danmark. — I Danmark ble det ikke reist tiltale mot medlemmer i NS. Man kunne ikke bruke den såkalte forræderparagrafen, da krigen i Danmark sluttet nesten før den

hadde begynt. Danmark hadde heller ingen eksilregjering, så problemet med gyldigheten av lover utstedt utenfor landet eksisterte ikke, sa professor Eyben blant annet.

W. E. v. Eyben, som rolig «oljet» debatten, sa at det nå er ro om rettsoppgjøret i Danmark. På tross av de feil som ble gjort, har ikke rettsoppgjøret etterlatt ulegelige sår, når man ser bort fra den bitterhet man kan vente hos enkelte når de er straffet og ikke skjønner hvorfor. I Danmark brøt man prinsippet om at en lov ikke må gis tilbakevirkende kraft. Man gjorde det fordi man var redd for at samfunnet uten et omfattende rettsoppgjør ville bryte sammen. Hvis vi hadde frikjent frontkjempere i stor stil, ville arbeidet blitt nedlagt over hele Danmark, og motstandsbevegelsen hadde kanskje tatt rettsoppgjøret i sin egen hånd. Nødrrett er den eneste farbare vei for å forsvare dette bruddet på et rettsprinsipp, og vi bør anerkjenne at det har var en situasjon som gjorde nødrrett berettiget, sa v. Eyben.

*

Høyesterettsadvokat Albert Wiesener

Professor Andenæs ble sterkt imøtegått av h.r. advokat Albert Wiesener, som hevdet at rettsoppgjøret brøt med hevdvunne rettsprinsipper. Rettstanken er ikke noe man kan gå på akkord med fordi samfunnet har vært ute av balanse, sa han. Ikke engang en trusel om «de lange knivers natt» rettferdiggjør et brudd på rettstanken. Den trussel kunne myndighetene ha demmet opp for på annen måte. Rettstanken ville dessuten ikke ha blitt så kompromittert av et pøbelinnslag som av et brudd på rettsprinsippene, sa Wiesener. Var det ikke rettstanken vi kjempet for under besettelsen? Da burde vi ikke selv bli så nazifisert at vi begår brudd på rettstanken i rettsstatens navn, sa han.

Albert Wiesener nekte å at regjeringen satt i et fremmed land under det press som en krigssituasjon fører med seg og med ensidige informasjoner hjemmefra. I en slik situasjon er det ikke lett å være objektiv. Regjeringsmedlemmene opparbeidet et naturlig hat mot de hjemlige nazister, som etter deres oppfatning bare var fiendens lakeier. Er det rimelig å tro at regjeringen i denne situasjonen var opptatt av å gi mildere bestemmelser for NS-folk enn de som gjaldt i straffeloven? spurte han. Det er rimelig å tro at regjeringen ønsket å ramme så mange

som mulig. Det ønnådde den ved å gjøre selve medlemskapet i NS straffbart. Den reduserte frihetsstraffen for dette, men knesatte samtidig alle mulige andre straffer og rettighetstap for å ruinere dem økonomisk og sosialt, og det uansett subjektiv skyld. Det var en massiv politisk forfølgelse som skulle settes i gang.

Advokat Wiesener spurte hvordan vanlige folk som gikk inn i NS, skulle skjønne at det var lovstridig, når fire av Høyesteretts dommere ikke skjønnte det. Han hevdet også at domstolene under rettsoppgjøret gikk nokså lett over de subjektive betingelser for skyld.

Det var 50 000 mennesker som ble dømt eller som vedtok forelegg under rettsoppgjøret, og 18 000 av dem ble dømt til frihetsstraffer. 80 landssvikere ble dømt til livsvarig fengsel, og 30 nordmenn og 15 tyskere ble dømt til døden. Av dødsdommene over nordmenn ble 25 eksekvert.

Advokat Wiesener hevdet at dette var altfor mange til at rettsanaratet kunne håndheve en individuell rettferdighet. Det var også mange som slapp unna rettsoppgjøret, først og fremst tyskerarbeidere og profitører. Jeg mener ikke at alle skulle vært tatt, sa han, men dette viser at det ikke var likhet for loven. Hadde man begrenset oppgjøret til de grovere forbrytelser, til omkring et par tusen mennesker, kunne det ha vært gjennomført på en skikkelig måte. Da kunne man også ha overkommet å ta opp drap som gikk den andre veien under krigen. Det er en skam at likvidasjonene under krigen ikke ble etterforsket. Noen av dem kunne sikkert forsvares, men langt fra alle, sa advokaten.

Kamp mellom ideologier

Stud.jur. Audun Edvardsen sa at han i grunnen var enig med alle de tre innleiderne. Ut fra en rent juridisk vurdering kan man ikke helt ut forsvare det som skjedde, men hvorfor skulle man det, spurte han. Krigen var en kamp mellom ideologier, og rettsoppgjøret var en fortsettelse av denne kampen. Forbitrelsen hadde hopet seg opp og det som skjedde var en forsøkt revolusjon. Vi skal være stolte av at folk ble så sterkt engasjert i å kjempe for en ideologi som står for demokrati og humanitet. Det er ikke noen ubehagelig erkjennelse at oppgjøret ikke gikk helt etter rettsprinsippene. Det er en behagelig erkjennelse at forbitrelsen over det som var skjedd var så stor at det ble slått såvidt hardt til under rettsoppgjøret!

*

Ny Hewinsbok —

(Forts. fra side 5.)

i Norge er Sazo Idemitsu (pioner når det gjelder bygging av 5 av de seks største skip i verden gjennom de siste ti år, fra den 85 000 tonn store Universe Admiral til den nuværende verdensrekordholder, den 210 000 tonn store Idemitsu Maru) og Toshiwo Doko i Ishikawajima Harima Heavy Industries (det skipsverft som har bygget den største tonnasje i verden gjennom flere år, ibefattet byggingen av Idemitsu Maru).

Hewins har truffet og intervjuet begge disse industrieganger under to langvarige besøk i Japan i løpet av de siste togethalvt år og mange andre av de «mystiske» menn som har hevet sitt land opp fra ruin til rikdom i løpet av 15 år.

Andre kapitler som vil interessere nordmenn er kapitlene om Tsuneji Matsuda (hvis tvillingmotor Mazda Cosmo Saloon 110S med dens revolusjonerende Wankel Rotarv Engine, var en sensasjon ved dette års London Motor Show), Taizo Ishida (makten bak Toyota) og, selvfølgelig, den berømte Soichiro Honda med motorsykler og nu racerbiler, som konkurrerer sterkt med de britiske «mini».

Hewins og hans hustru er de eneste passasjerer ibefattet japanere som noensinne kommer til å reise med Idemitsu Maru. I 1965 seilte han forresten fra Kuwait til Japan på den daværende verdensrekordholder, Idemitsus 130 000 tonner Nissho Maru. Ingen annen ikke-japaneser har slikt førstehånds kjennskap til verdens største tankskip og Hewins skriver derfor med en egen autoritet om dette emne, som har revolusjonert sjøfarten og kraftpolitikken i hele verden.

Som det heter på forleggerens bokomslag: «De industriherrer som Ralph Hewins beskriver i denne bok er giganter i enhver industriell sammenligning og slående personligheter. Det er disse menn som siden 1951 har hevet nasjonalproduktet med gjennomsnittlig 10 pst. årlig og har åpnet for komplett nye horisonter i Asia og Stillehavsbassenget.

De japanske Miracle Men viser nu amerikanerne hvorledes de skal lage stål, britene hvorledes de skal bygge skip, tyskerne hvorledes de skal lage kameraer og sveitserne hvorledes de skal lage ur. De har settet Japan med radio- og fjernsynsapparater, allslags elektrisk kjøkkenutstyr, og deres automasjonsindustri farer avsted med samme fart som deres motorsykler. De har veldige fore-

tagender utenlands, slik som oljekilder i Arabia, tremasseindustri i Alaska og jernverk i Brasil, mens japanske produkter oversvømmer Australia og de underutviklede land i Afrika, Sør-Amerika og Asia.

Japan er allerede langt fremme i automatisasjon og har gått løs på rumalderen med sine egne satellitter. Og dette er bare en begynnelse.

Forandringen og Hewins' beskrivelse av mennene bak den er fengslende lesning om en fremmedartet sivilisasjon. Ved å ta igjen Vesten har Japan vist hvorledes et orientalsk land kan trekke seg selv opp etter sandalremmene uten å gripe til diktatur eller undertrykkelse — ved hjelp av disiplin, samarbeidsånd, hardt arbeide og personlig initiativ. Det er visselig noe å lære for Britannia i denne bok, som også tjener som en nyttig introduksjon til Osaka World Expo i 1970 — og de olympiske vinterleker i Hokkaido to år senere.»

Hewins har vært med i det japanske kringkastingsselskaps programmer og medarbeidet i Asahi Simbuns luksusårbok «This is Japan», som går til alle statsoverhoder. Han medarbeider også i Yomiuri Shimbun, som har et daglig opplag på 8,5 millioner og gjør krav på å være «verdens største avis». Hans families forretningsforbindelser med Japan går tilbake til 1904, da hans fetter startet det første engelsk-japanske «joint venture».

R.

Månadsbladet

FRIHUG

Frisinna tidtrøyt- og opplysningsblad. Fritt ordskifte om NS, rettsoppgjøret m.m. Fylgjetonger om Hunzafolket, Jack London (ill.), sjøromaner m.m. Årspris kr. 25,—.

Postgiro for bladp. 80 821. Utgjevar: Erling Seim, Kinn

KRISTNE VENNER

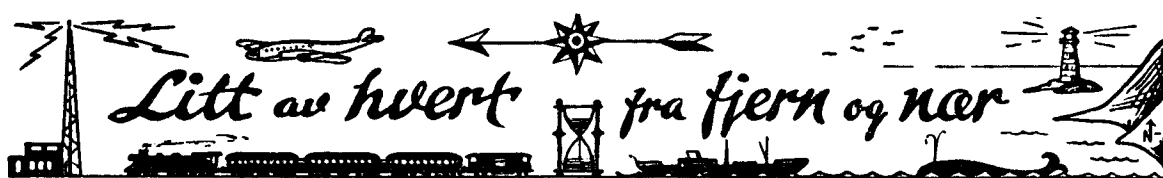
Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Collettsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskaperlig samvær. Møtetid kl. 19.30.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

INGEN VERDIG?

To år på rad har Stortingets Nobelkomité nu avstått fra å dele ut fredsprisen og det forteller vel litt om gehalten av den fredelige verden som ble resultatet av korstoget mot nasjonalsosialismen. Ellers er jo Nobelkomitéens tilbakeholdenhet nu forbausende på bakgrunn av de tidligere utdelinger. Vi nevner utdelingen til en straffedømt tysk landsforræder, Ossietzky, utdelingen til en svart sørafrikaner som hadde utmerket seg med å så splid og obstruksjon blant sine svarte feller og utdelingen til den svarte amerikanske baptistprest Martin Luther King, mannen som bærer det moralske ansvar for rasesammenstøtene i USA. Og folk av denne kategori finnes det da fremdeles i den deilige neddemokratiske verden. Hva med «helten fra Sinai», Moshe Dayan? Kunne ikke han være en verdig fredskandidat for den norske Nobelkomité? For hva skriver ikke for eksempel regjeringsorganet NATIØNEN: fredsprisen bør ikke omgis med «unødig eksklusivitet»!

*

FELLES FRONT

Den norske dagspresse gjør i likhet med pressen i det britiske moderland et stort nummer av meningsforskjell mellom forskjellige hvite grupper i Sør-Afrika (og Rhodesia). Men på ett punkt — og det et nokså avgjørende i denne forbindelse — er man iallfall enige i Sør-Afrika. Ifølge AFRICAN EXPRESS erklærte nemlig opposisjonsførereren Sir de Villiers Graaff på et partimøte nylig at det overhodet ikke finnes noen tvil om at det samlede land, opposisjon og regjering står sammen mot enhver form for terrorisme. Utlandet og terroristene selv skal vite at i dette spørsmål står alle sørafrikanere side ved side.

*

HÅPEFULL UNGDOM

Sønn av den danske finansminister, Ole Grünbaum, 21 år gammel er ifølge det tyske blad Stern «siktet for usømmelig offentlig opptreden etter at han på et konservativt politisk møte i København ganske enkelt lot buksene falle. Grünbaum, som allerede en gang før har optrådt — og da på en provosammenkomst — med bar akterdel, begynte sin siste striptease etter at en møtedeltager hadde kalt ham en «jødisk porno-

graf». Grünbaums kommentar til siktelsen var, karakteristisk nok: «Det er noen som blir mere opphisset over nakenhet enn over nazier.»

*

INGEN EFTERFORSKNING

Den tyske justisminister erklærte i bundestagen at forbrytelser begått mot tyske fordrevne og mot krigsfanger i utlandet ikke kan forfølges av den tyske justis, så nå kan da Gulosten sove i ro — blant andre. Den tyske justis kan for eksempel ikke efterforske i Tsjekoslovakia, tilføyet han. Bundesministeren ser altså tydeligvis på de tyske østområder og Sudetenland som utland, og han synes ikke å kjenne til at i henhold til paragraf 4 i den tyske straffelov kan forbrytelser begått i utlandet mot tyskere forfølges.

*

STADIG NYOPPDAGELSER

Og la oss i samme forbindelse nevne at de kommunistiske myndigheter i Polen atter har oppdaget noen massegraver med lik av folk som skal være skutt av tyskerne. Det er pussig dette at det alltid er slike lik en finner. Det later nemlig til at etter at den tyske Wehrmacht oppdaget massegravene ved Katyn med likene av de polske offiserer som Sovjet slaktet ned, så faller alle lik på tyskernes kappe. Hvor er det så blitt av likene etter alle de andre som russerne avlivet og av de to millioner ofre blant de fordrevne østtyskere? Har likene oppløst seg i luften?

*

DET KOSTER

Som følge av USA's proisraelske holdning i den angrepskrig som Israel satte i gang mot sine arabiske nabo-stater må USA's luftbaser i Libya nu omgis. 6 000 amerikanere, deriblant 3 000 soldater må rømme Wheelus som hittil har tjent som flankebeskyttelse for 6. USA-flåte.

*

«GOTT STRAFE ENGLAND»

— De kommer til å dø av sult og tuberkulose på sin forbannede øy, profeterte Hitler som engelskmennene, og de som har ventet på at det perfide Albion skulle få sin velfortjente smekk, kan vel omsider sette et kryss i taket. I vår tid går England — seierherren fra kampen mot «nazibarbariet» — fra

den ene krisen til den andre. Og det som engelskmennene ikke greier selv, det sørger strømmen av innvandrere fra en rekke fargede folkeslag for. Sulten er kan hende ikke så ille ennå, selv om britene var blant de aller siste som fikk opphevet rasjoneringen etter krigen, men tuberkulosen har fått en imponerende oppsving. Det engelske helseministeriet melder at den er minst 20 ganger så høy bare blant de innvandrede pakistanere som hos britene selv. Dertil er den av en type som er imun overfor to av de mest brukte medisinerne mot den.

En annen velsignelse som følger med «gjestearbeiderne» er spedalskheten, som ikke har vært kjent i England siden middelalderen. Det ble notert at den øket med 74 pst. bare i en fireårsperiode. I tillegg til dette har man dessuten sporet tilfeller av øyensvkdømmen trakom, som tidligere var fullstendig ukjent på de britiske øyer. De mer spesielle u-landssvkdømmene, gonorré og syfilis er naturligvis til stede og her er «kapasiteten» henholdsvis 59 og 30 ganger så høy hos innvandrene.

Rapporten fra det engelske helseministeriet slutter med å understreke at det slett ikke er urealistisk å anta at det om et visst antall år vil være flere negere enn hvite i England — selv om innvandringen ble stoppet nå!

—o—

GLEM IKKE
abonnementsfornyelsen for 1968. Og husk at vi også trenger en liten — eller naturligvis gjerne stor — ekstra håndrekning til driften.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia
Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,—.

Bruk postgiro nr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land

Viking Boktrykkeri